

[Arbejdsministeren.]

Med hensyn til samarbejdsudvalg i det statslige område vil jeg gerne pege på — det er formentlig almindeligt kendt — at der så sent som i økonomi- og budgetministeriets cirkulære af 16. februar 1972 er givet regler om samarbejde og samarbejdsudvalg i statens virksomheder og institutioner. Disse regler er udarbejdet på grundlag af en betænkning, som er kommet til verden efter forhandling med de interesserede lønmodtagerorganisationer, og det er bestemt, at der inden udgangen af 1974 vil kunne optages drøftelser om en eventuel revision. Derfor er det ikke sikkert, at der er behov for en lovgivning inden for dette område. Det er i alle tilfælde ikke umiddelbart indlysende, at der er noget påtrængende behov.

For kommunernes vedkommende skal det erkendes, at man ikke er kommet så langt som inden for statens område, og spørgsmålet er måske også lidt mere kompliceret, fordi det må ses i sammenhæng med lovgivningen om kommunernes styre. Jeg vil imidlertid gerne gøre opmærksom på, at der i øjeblikket er forhandlinger i gang mellem organisationerne og Kommunernes Landsforening. Alligevel kan det naturligvis blive aktuelt med lovgivning, men som sagt må vi vel lige afvente de forhandlinger, som er i gang på dette felt.

Forslagets punkt 2 vedrører de ansattes repræsentation i bestyrelser eller tilsvarende organer, dels i offentlige virksomheder, dels i aktieselskaber, andelselskaber og tilsvarende virksomhedsformer. Også her tror jeg, det er forslagsstillerne bekendt, at regeringen agter at fremsætte lovforslag om ansattes repræsentation i aktieselskaber, herunder banker, sparekasser og forsikringsselskaber, såvel forsikringsaktieselskaber som gensidige forsikringsselskaber. Det vil altså sige, at de tanker, som her er fremme, ikke heller er fremmede for regeringen.

Det forslag, vi behandler her, går ind for en grænse på 100 ansatte, det vil sige en grænse der ligger væsentligt højere end den grænse på 50 ansatte, som regeringens forslag vil indeholde. Det er altså for så vidt ringere vilkår for de ansatte, der foreslås her fra konservativ side.

Så skal det erkendes, at på et andet punkt går det her omhandlede forslag videre end det forslag, regeringen agter at fremsætte,

idet der ønskes inddraget et væsentligt større antal virksomheder. Men af bemærkningerne til det forslag, de konservative har stillet, synes det dog at fremgå, at forslagsstillerne selv er noget usikre over for, om der ikke er forskellige vanskeligheder forbundet med at inddrage dette meget vide område. Også her forudsætter man derfor, at der forud for den foreslåede lovs gennemførelse optages forhandlinger med alle de berørte organisationer. Det er jo temmelig mange, det drejer sig om, så man kunne vel nok fristes til at sige, at der ligesom er en tendens til, at forslagsstillerne iver for lovgivning løber forud for deres egen vurdering af de praktiske muligheder. Men vi kan i og for sig ikke blive uenige om, at der er behov for at skabe regler om medarbejdernes repræsentation i de store virksomheder, og der vil i det forslag, vi her behandler og det kommende regeringsforslag være et grundlag, på hvilket vi forhåbentlig kan få en frugtbar drøftelse.

Om det tredje punkt vil jeg gerne sige, at der allerede i ikke ringe omfang på forskellig måde, ikke mindst gennem arbejdsmarkedsorganisationernes egen tilrettelæggelse, sker en uddannelse i samarbejde. Vi har også i loven af 7. juni 1972 om erhvervsfaglige forsøgsuddannelser fået medtaget en mulighed for, at der på et tidligt tidspunkt af en faglig uddannelse kan indgå en første begyndelse i uddannelse i samarbejde m. v.

Der er i det hele taget her tale om et område, som der er meget stor interesse for. Jeg mener ikke, at denne interesse behøver at sigte alene på arbejdsmarkedsuddannelserne. Lad mig nævne, at der også af et under arbejdsministeriet tidligere nedsat udvalg har været peget på det ønskelige i, at samarbejdsforhold tages op som emne i undervisningen på universiteter, handelshøjskoler og tekniske læreanstalter i større omfang end hidtil. Dette forslag har arbejdsministeriet støttet og videregivet til undervisningsministeriet, hvor det nu behandles.

Afsluttende vil jeg gerne sige, at de tanker, der er medtaget i forslaget, jo — det er erkendt — uden videre berører et meget stort og problemrigt område, som megen interesse naturligt samler sig om. Foruden det forslag, der nu behandles, vil som nævnt i nær fremtid komme regeringens forslag